

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: J 10, 1 – 15

Text: 1 Královská 3,16 – 28 *Tehdy přišly ke králi dvě ženy nevěstky a postavily se před něj. Jedna z těch žen řekla: "Prosím, můj pane, já a tato žena bydlíme v jednom domě a já jsem u ní v domě porodila. Třetího dne po mém porodu také tato žena porodila. Byly jsme spolu a v tom domě s námi nebyl nikdo cizí, v domě nebyl nikdo kromě nás dvou. Syn této ženy však v noci zemřel, neboť ho zalehla. Proto v noci vstala, a zatímco tvá otrokyně spala, vzala mého syna od mého boku, položila si ho do klína a svého mrtvého syna položila do klína mně. Ráno jsem vstala, abych svého syna nakojila, ale on byl mrtev. Když jsem si ho však zrána pozorně prohlédla, zjistila jsem, že to není můj syn, kterého jsem porodila." Druhá žena však prohlásila: "Nikoli. Můj syn je ten živý a ten mrtvý je tvůj." Ale první trvala na svém: "Ne. Tvůj syn je ten mrtvý, a ten živý je můj." A tak se před králem hádaly. Král řekl: "Tato tvrdí: »Ten živý je můj syn, a ten mrtvý je tvůj.« A tato tvrdí: »Ne, tvůj syn je ten mrtvý, a ten živý je můj.«" Král proto poručil: "Podejte mi meč." Přinesli tedy před krále meč. A král nařídil: "Rozetněte to živé dítě ve dvě. Jednu polovinu dejte jedné a druhou polovinu druhé." Tu řekla králi žena, jejíž syn byl ten živý a již se srdce svíralo soucitem nad jejím synem: "Prosím, můj pane, dejte to živé novorozené já, jen je neusmrcujte!" Ale druhá řekla: "Ať není ani moje ani tvoje. Rozetněte je!" Tu král rozhodl: "Dejte to živé novorozené té, která řekla: »Neusmrcujte je«; to je jeho matka." Když se celý Izrael dozvěděl o rozsudku, který král vynesl, jala je bázeň před králem. Viděli, že je nadán Boží moudrostí k vykonávání soudu.*

Bylo to právě před 10 lety, v prosinci roku 2006, kdy došlo v porodnici v Třebíči k záměně dvou novorozenců. Skutečnost, že vychovávají cizí dítě, zjistili rodiče zhruba po roce. Byl z toho tenkrát velký skandál a kauza se stala vděčným tématem pro média. Ale nakonec, není to nic nového. Už v době krále Šalomouna k takovým záměnám docházelo. O tom svědčí i dnešní biblický text.

Ke králi Šalomounovi přišly dvě ženy. Jedna říká: "Prosím, můj pane, já a tato žena bydlíme v jednom domě a já jsem u ní v domě porodila. Třetího dne po mém porodu také tato žena porodila. Syn této ženy však v noci zemřel, neboť ho zalehla. Proto v noci vstala, a zatímco tvá otrokyně spala, vzala mého syna od mého boku, položila si ho do klína a svého mrtvého syna položila do klína mně." Druhá žena však prohlásila: "Nikoli. Můj syn je ten živý a ten mrtvý je tvůj." A tak se před králem hádaly. Co teď? Testy DNA v té době ještě neexistovaly. Dnes si můžete v novinách přečíst i reklamu tohoto znění: „Máte jistotu, že vaše dítě je opravdu vaše? Uděláme vám testy DNA!“ To tehdy nebylo možné. Šalomoun se musel spolehnout na moudrost, kterou dostal od Hospodina. Případ to byl opravdu zapeklitý. Král se snaží si to srovnat v hlavě a říká: "Tato tvrdí: »Ten živý je můj syn, a ten mrtvý je tvůj.« A tato tvrdí: »Ne, tvůj syn je ten mrtvý, a ten živý je můj.«" Co byste dělali na Šalomounově místě? Věru těžká situace.

Ale král to vyřešil vskutku šalomounsky. Poručil: "Podejte mi meč." Přinesli tedy před krále meč. A král nařídil: "Rozetněte to živé dítě ve dvě. Jednu polovinu dejte jedné a druhou polovinu druhé." Takto, že jedná moudrý král? To je přece vražda. Tady nejde o žádné rozdělení siamských dvojčat, z nichž by aspoň jedno zůstalo po operaci naživu. Každý hned věděl: To znamená smrt i pro to druhé, dosud živé dítě. Z těch dvou tak nezůstane naživu žádné. To snad Šalomoun nemyslí vážně! Ale král zjevně věděl, co dělá. Dítě nakonec pochopitelně nerozetnul, ale přesto t'ál do živého. Dotkl se totiž skutečného mateřského citu. Každá skutečná matka cítí hluboké pouto ke svému dítěti. A touží, aby žilo, i kdyby je snad měl vychovávat někdo jiný. Avšak ta druhá žena, která dobře věděla, že dítě není její, mnohem snáze souhlasila s jeho zabitím. Tak král rozpoznal, která matka je pravá a či je to dítě.

Bratři a sestry, dovolte mi, abych z toho příběhu pro nás dnes vyzvednul dvě věci.

1) Podívejte se na tu pravou matku. Jí převelice záleží na tom, co bude s jejím dítětem. Úzkostlivě touží, aby její dítě žilo. V tu chvíli jde stranou nějaký majetnický nárok. Ona ho nechce jen využít ke zvýšení vlastní prestiže. Nakonec ani nechce vysoudit to dítě pro sebe. Chce jen tomu dítěti zachovat život. Je ochotna se ho i vzdát v zájmu jeho života. Je Šalomounem postavena do situace, kdy poznává, na čem skutečně záleží, a že nekonečnými tahanicemi o děti, by to nejvíc odneslo právě to dítě. Kéž by totéž poznali i mnozí dnešní rodiče. Opravdová láska nikdy nejedná

majetnický. Ale v Bibli můžeme najít i další podobné případy nezištné mateřské lásky. Např. matka malého Samuela, budoucího soudce Izraele, projevuje vděčnost za život dítěte tím, že se ho vzdává, aby mohl sloužit Hospodinu. A to je situace, která se i dnes opakuje při každém křtu. Kdykoli rodiče dávají křtít své dítě, činí tak z velké lásky a vděčnosti. Děkují Bohu za jeho život. A touží po tom, aby jejich syn nebo dcera prožili plnohodnotný život. Právě proto své dítě zároveň odevzdávají, zasvěcují Hospodinu, aby ho on sám, jako jeho nebeský Otec a Pán vedl a chránil. Tím vyjadřují, že to dítě vlastně není pouze a jen jejich vlastnictvím, ale že patří Bohu, dárci života, protože on je ten, kdo žehná životu a kdo má na nás také své nezadatelné právo, protože jemu patří všichni lidé na světě. Je to vlastně on vlastně, kdo svěřuje své děti do péče lidským rodičům. Přesně to vystihla známá dětská psycholožka Jiřina Prekopová, která jednu ze svých knih trefně nazvala: „Děti jsou hosté, kteří hledají cestu“.

2) Z toho pak plyne ta druhá věc, kterou chci zmínit. Klíčová otázka celého příběhu je: „Či je toto dítě?“ To totiž není jen biologická či genetická otázka. To je i otázka duchovní. To je otázka, kterou si musíme položit i každý sám nad sebou. Či jsem? Komu patřím? Komu náležím? Pro koho žiju? Vy starší, kteří jste se učili ke konfirmaci ještě z Heidelbergského katechismu odpověď dobře znáte. Zní: Nejsm sám svůj, nýbrž jsem svého jediného Spasitele, jenž mne svou smrtí ze všech mých hříchů vykoupil. A apoštol Pavel říká: Ř 14, 7 „Nikdo z nás nežije sám sobě a nikdo sám sobě neumírá. Žijeme-li, žijeme Pánu, umíráme-li, umíráme Pánu. Ať žijeme, ať umíráme, patříme Pánu.“ A na jiném místě čteme: „Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti.“ Dosvědčuje to i ve svátosti křtu. Křest dítěte je znamením, že i ten malý človíček není sám svůj, ale také není jenom svých rodičů, nýbrž je zasvěcen, oddělen, určen pro svého nebeského Pána. A všichni, kdo na sobě nosíme znamení křtu, jsme také určeni k tomu, abychom žili a sloužili svému Pánu.

Jako ilustraci tohoto vztahu máme v Janově evangeliu obraz dobrého pastýře. Ježíš je pastýř a my jsme jeho ovce. Patříme do jeho ovčince. Ale můžeme se mu také ztratit. Je to jako když pastýř počítá večer své ovečky. Jestlipak na konci dne napočítá tolik oveček, kolik jich ráno vypustil na pastvu? Jestlipak se mu některé ovečky během dne nezatoulaly? Ty ovečky jsme my. My, kteří jsme přijali znamení křtu, jsme tímto znamením ujištěováni, že náš Pastýř a Pán s námi natrvalo počítá do svého stáda a bude nás vždycky hledat, když se mu ztratíme.

Křesťanská víra je kromě jiného také přesvědčení, že patřím Bohu. Ale nestačí se pouze ohánět křestním listem. Je třeba jako Boží dítě také žít. V epištole Efezským čteme: „Žijte proto jako děti světla – ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda; zkoumejte, co se líbí Pánu.“ Žít jako Boží dítě znamená také pamatovat na to, co nám připomíná apoštol Petr: „Na světě jste cizinci!“ A zvláště pak autor Janových epištol, který užívá slovo „svět“ v jeho pejorativním, hanlivém významu, aby jím označil světské bezbožné prostředí, říká: „Nemilujte svět ani to, co je ve světě.“ Být pokřtěn znamená být si vědom toho, či jsem, komu patřím. Být pokřtěn znamená vědět, kde je můj pravý domov a že se vždycky mám kam vrátit, kdybych se někdy v tomto světě Pánu Bohu ztratil.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, vyznáváme, že tobě náležíme se vším, co máme. Ty jsi náš pastýř a Pán. Dej, abychom se ti neztratili a nedostali se do cizího područí, k jiným Pánům a pastýřům, kterým na nás nezáleží. Ty jsi za nás položil svůj život. Proto ti důvěřujeme a tobě se oddáváme i se svými rodinami. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane, prosíme tě za všechny děti, které ve křtu dostaly to základní nasměrování k tobě. Dej, ať se dovedou v životě zorientovat a najít to podstatné. Prosíme tě, abychom jim dokázali být v tom pomocníky a rádci. Prosíme za nedělní školu, za biblické hodiny, za schůzky dorostu a mládeže, za střední generaci, za seniory, za staršovstvo, za pěvecký sbor i za všechny ostatní, na které také myslíme. Dej, ať se rádi scházíme ve tvém jménu, a na ty, kteří už do společenství nemohou, ať pamatují svou návštěvou druží. Prosíme tě za děti, kterým rodiče o tobě neřekli. Prosíme za všechny, kteří jsou pro víru nějak pronásledováni nebo se jim druzí posmívají. Prosíme tě za konfirmandy, za to, aby dostávali pravdivé odpovědi na své otázky. Prosíme i za jejich rodiče, aby jim byli pomocí a oporou. Prosíme za mládež našeho sboru. Dej, ať ve svém hledání pravdy nezbloudí, případně ať mají sílu se k tobě vrátit. Prosíme za všechny dospělé, vzdělané a zkušené lidi. Dej, ať se nestydí znovu si klást ty nejzákladnější otázky života a hledat nové odpovědi. Prosíme za všechny, kteří už nic nečekají ani nehledají, prosíme za lidi zklamané a smutné. Prosíme, dej jim poznat tvoji radost. Amen.*